

Большасць з нас часам можа пахваліцца, што некаторыя фрагменты Евангелля ведае на памяць, або столькі разоў чула нешта ў касцёле, што ўжо даўно ведае, пра што ідзе гаворка. Ці на самай справе мы ведаем вучэнне Хрыста ці тут украдваецца спакуса павярхоўнасці? Такім чынам, нараджаецца памылковае мысленне: чым часцей я хаджу ў касцёл, тым хутчэй пачынаю меркаваць, што гэтае вучэнне – ужо не для мяне. У гэтым месцы я не заклікаю Вас не хадзіць у касцёл, толькі заахвочваю да таго, каб не толькі слухаць, але і выконваць тое, што мы там чуем. Паколькі той фрагмент Евангелля, які мы чуем ці чытаем, прызначаны перш за ўсё для нас, для тых, хто прыйшоў сустрэцца з Богам. Цераз Евангелле Хрыстус запрашае чалавека да супрацоўніцтва ў перадачы Аб'яўлення. Сваёй нявернасцю, на жаль, мы часта прыцямняем містэрыю Хрыста, таму што наш лад жыцця не дазваляе нам і іншым убачыць гэтую таямніцу. Недастаткова слухаць Божае Слова, трэба яго выконваць, жыць Евангеллем. Кожнага з нас абавязваюць прадпісанні закону, вернікаў – таксама наказы і забароны, якія вынікаюць з іх веры. Для таго, хто мае ў сэрцы вялікую тугу па небе, Евангелле становіцца ключом для сустрэчы з Богам. Вера ў Евангелле робіць наша жыццё сапраўдным. Кожны з нас становіцца Касцёлам, а Касцёл – гэта не ўласныя ідэі, а Евангелле. † Увесь час паўтараецца, што тыя ўяўныя “каштоўнасці”, з-за якіх наш свет няўхільна імкнецца да заняпаду, не даюць сапраўднага задавальнення жыццём. А жывучы на зямлі паводле Хрыстовага Евангелля, мы можам навучыцца іншаму, больш глыбокаму вымярэнню, чым зямное. Для нас найважнейшыя Хрыстовыя вартасці, Евангелле становяцца ў нашым жыцці далікатным спосабам закліку чалавека веры да ўдзелу ў шчасці. Пакліканне хрысціянства – гэта шлях заахвочвання, а не пагрозаў, шлях да радасці, а не смутку. А Евангелле з'яўляецца найкарацейшым шляхам да Бога. Калі чалавек жыве Евангеллем, то хутка пачынае адчуваць рэха любові і міласэрнасці свайго Збавіцеля. Парады Евангелля і яго каштоўнасці дапамагаюць нам не заблукаць у гэтым свеце. Таму што мы або выходзім з любові, або Хрыстус вядзе нас да яе цераз сваё Евангелле. Мы не можам прытрымлівацца Евангелля толькі тады, калі нам хочацца, або толькі тады, калі знаходзімся ў касцёле. Таму што тады чалавек пачынае хварэць у духоўным плане. Мы павінны хутчэй пазбыцца гэтай “зручнай” хваробы. Хрыстус, абвешчаючы сваё вучэнне,

Напрасткі да Бога, або Евангелле

Аўтар: кс. Павел Салабуда
03.02.2011 03:00

жыве ім – і пра гэта кожны з нас павінен памятаць. А ўсё гэта для таго, каб мы не сумняваліся, што вучэнне Хрыста можна рэалізаваць у людскім жыцці.